

Дванадесет милиона наблюдаваха как Рис Сатън умира. Телевизията Ей Ейч Екс свали епизода от стрийминг платформите си буквално след секунди, но вече беше късно. Ако го бяха оставили, можеха да счупят рекордите за най-гледано видео в историята. В действителност хората го сваляха и качваха, сваляха и качваха толкова пъти едно след друго, че накрая всеки можеше да се закълне, че го е гледал, без да има работещ линк към него.

В новините го съобщиха без видео. Публикации в социалните медии показваха подбрани рекламни кадри – потта лъщи по обезводнените мускули на Рис, косата му е вчесана идеално, зъбите му блестят на фона на перфектния загар на кожата.

В рамките на няколко дни той най-после постигна славата, за която винаги бе мечтал. Бившата му приятелка излезе пред таблоидите. Приятелите от старата му банда се събраха отново и започнаха да планират почетно турне. Родителите му мигаха пред камерите, докато говореха за загубата си.

А милионите хора забравиха как само ден преди смъртта си Рис беше най-мразеният човек по всички телевизии.

12,4 милиона гледания. Нямаше друго убийство с толкова много свидетели.

Повечето хора искат да бъдат запомнени. Никой не го признава, разбира се. Но всеки се бори единствено да не бъде забравен. Всички мечтаят за това. Кой не е драскал името си на някой чин, за да остави мъничка следа в света? Какво друго е желанието за любов освен нуждата да усетиш, че си оказал въздействие върху някого? Да усетиш, че си бил ярка червена нишка в нечие сиво съществуване.

Е, аз не искам да ме помнят. Да не те забравят включва и това да те коментират. Аз търся спонтанност, искам мимолетност, и то веднага. Искам да контролирам стаята, да съм господарят за една-единствена секунда и да изчезна в мига, в който тя свърши.

Забележителното във всяко добро представление е, че не можеш да си го спомниш, колкото и много да искаш. Веднага след падането на завесата цялото шоу се изнизва между пръстите ти като пясък и ако имаи късмет, остава само усещането за него. Би трябвало да си шокиран от чувството, че нещо невероятно е изчезнало. Без значение колко удоволствие носи всяко добро представление, трябва да има оттънък на загуба.

Това, което отличава иконите – истинските икони – от знаменитостите, е, че те не са просто известни хора. Те са миг, впечатление, отправна точка в създаването на произведение.

Когато си отида, не искам да бъда спомен. Искам да съм усещане, което ще остане дълго след като тялото ми изгние. Искам да оставя следа, да въздействам. Искам самият аз да бъда въздействие.

Рис Сатън, кастинг, *Икони*

– Пуши ли се тук? – пита Калпана, вече наполовина извадила цигара от конопения калъф, докато върти запалка в разтрепераните си ръце.

– Това е полицейско управление, госпожо – мръщи се по-високият полицай застанал зад стола, на който се обляга.

– Да, в Португалия – казва Калпана – законите ви за тия неща са доста странни.

Полицаят си поема дъх.

– Не, госпожо, тук не се пуши.

Калпана притваря очи, преди да прибере цигарата, която сама е свила, обратно в калъфчето.

– Добре, да го караме по-бързо, а? Още не сме започнали, а вече имам нужда от почивка.

– Има мъртвец – казва по-ниският полицаи тихо, но с острота, която стряска повечето свидетели.

Калпана почти не я регистрира.

– Да, защото беше идиот. Било е нещастен случай, нали? – пита тя, а пръстите ѝ потрепват върху масата без цигарата, която да ги успокои.

– Това трябва да установим.

Иско стиска главата си с ръце, или по-скоро, ръцете му покриват лицето, не е ясно кое от двете.

– Съжалявам – добавя по-високият полицаи.

Иско не е сигурен дали те са пропуснали да си кажат имената, или той е подсмърчал, докато са се представяли, но долавя френски акцент. После осъзнава, че това не е местно разследване. Макар че, естествено, защо да е?

– Не, не, съжалявам, аз... ей сега ще се събера... аз просто... да видя такова нещо...

Гласът му пресеква и той отново се облива в сълзи.

– Не мога да повярвам. А това е абсурдно, предполагам. Сякаш нищо друго не би могло да се случи.

Инспекторите се споглеждат, на лицето на по-ниския е изписано презрение, което той даже не си прави труда да прикрие. Обръща се към Иско:

– Какво искате да кажете?

Иско го поглежда през сълзи, замаян и дезориентиран, направо шокиран, че се намира тук с тези мъже. Сякаш не помни да е напуснал острова, сякаш част от него е още вкопчена в плажа и се моли да ѝ бъде върнато отнетото.

– Знаете ли какво става, когато съберете хора като нас на едно място – хора с такава страст? Хора с такава отчаяна нужда да бъдат нещо, да правят нещо, да станат нещо? Знаете ли какво става, като ни затворите всички в една къща на някакъв необитаем остров?

Мълчание. Двамата инспектори претеглят възможностите.

– Не, не мисля, че знам – казва по-високият внимателно, като заобля думите по ръбовете на високомерието си, сякаш така може да го замаскира.

– Става нещо такова. – Иско произнася думите толкова напрегнато, че те прозвучават като присъда. – Ние сме хора, които живеят за страстта си. Странно ли е тогава, че бихме и умрели за нея?

Джером наблюдава инспекторите спокойно, погледът му е безизразен, гърбът – изправен. Но ръцете му се впиват в чашата пред него толкова силно, че пластмасата се огъва.

– Трябва да хванете извършителя, който и да е той. При това бързо, ако не възразявате.

По-ниският инспектор, все пак около метър и осемдесет на височина, но с цяла глава по-нисък от другия, фиксира Джером с поглед, по-остър от която и да било камера.

– Нямах представа, че толкова бързате, господин Франсис. При положение, че ви остават още няколко дни на острова, реших, че графикът ви току-що се е освободил.

– Не сте ни върнали телефоните, но не е необходимо човек да е гений, за да се сети как ни тъпчете в калта в момента. Аз се притеснявам за инвеститорите си, цените...

– И вие ли мислите, че някой го е извършил? – прекъсва го инспекторът. – Нали така се изразихте? Казахте „да хванете извършителя, който и да е той“. Мислите, че не е случайно.

– Не съм убеден, че Интерпол се занимава с инциденти. Явно имате причини да подозирате престъпление.

Инспекторите всъщност не смятат, че става дума за престъпление. Интернет обаче подозира, така че трябва да се правят, че разследват. Лесен случай – приключваш, архивираш и го забравяш.

– Обстоятелствата бяха необичайни – пояснява високият инспектор, – а общественият интерес е значителен. Но може и въобще да няма случай. Може да се окаже просто злополука.

Джером не успява бързо да прикрие недоверието си. Може би го прави нарочно. А може и то да е изцяло фалшиво.

– Но вие не мислите, че е злополука, нали, господин Франсис?

Той дори не се замисля, преди да изригне в отрететиран порой от думи:

– Според мен всички в онази къща бяха психопати. Няма представа какво ми беше да съм затворен с тях – вечно се хапят за най-нелепите неща, вечно самовлюбени, самодоволни и отвратителни псевдоинтелектуалци. Така че ще ви отговоря на въпросите, ще ви съдействам за каквото имате нужда, защото това са ужасни хора с огромни претенции, които не могат да признаят пред себе си, че са били долни, жадни за слава задници.

– Аз...

– И са абсолютно способни да убият, за да победят.

– Така, госпожице Яксли-Картър – подхваща по-ниският инспектор, а Араминта се дразни от акцента му – британски, някъде от графствата край Лондон.

Очевидно би трябвало да я познава, по дяволите, и да се отнася с нея далеч по-добре.

– Няма да кажа нищо без адвоката си – изсъсква тя, като удържа желанието си да изрита металната маса.

Не може да повярва, че се намира в тази тъмна стая с хладни метални столове и стърчащи болтове, за които да се закачат белезници.

– Свързахме се със семейството ви – продължава британският инспектор.

Тя изпитва отчаяние и облекчение почти едновременно. След всичко, което е направила, всичко, за което се е борила, отново се оказва в същата позиция – уютно сгушена в защитата, която името, а и парите на фамилията Яксли-Картър предоставят.

– Адвокатът ви идва.

– Тогава ще говоря и с двама ви, щом тя се появи.

– Отлично. Ние с радост ще почакаме.

Тя кимва рязко.

– Значи сте учили скулптура – пита по-високият инспектор с неподправен интерес.

– Искам адвокат – изръмжава Араминта през стиснати зъби.

Тео вдига поглед при влизането на инспекторите. Те изглеждат изтощени – много поуморени, отколкото при първоначалното си представяне.

– Господин Нюман – казва по-високият.

Определено е французин, директно дошъл от Интерпол, май се казваше инспектор Клутие. Те се представиха така набързо, а и всеки глас, с който не бяха свикнали на острова през последните няколко седмици, звучеше като чужд език.

– Бихте ли потвърдили за протокола дали държите на присъствието на адвокатата си? От мениджмънта ви настояваха, дори изпратиха...

– Не – казва Тео, – няма проблем. Има ли някакво развитие? Все още ли смятате да ни държите тук?

– Не ви задържаме тук, господин Нюман, просто имаме някои въпроси – намесва се инспектор Кенард, британецът.

И той е от Интерпол, което означава, че ролята му е да прише на някого убийство. Инспекторът се приближава, без да изчака отговора му.

– Как бихте описали връзката си с покойния?

– С Рис ли?

– Има ли и друг кандидат-покойник, за когото трябва да знаем? – просъсква Кенард.

– Да, точно така – прекъсва го Клутие, – как ще опишете връзката си с Рис Сатън?

Тео поклаща глава, напълно объркан.

– Господи, това е въпросът, нали?